

Сбираме се предъ вратата на училището. Учителътъ ни каза: хайде, тръгваме на ескурзия . . . Момичета и момчета се нареждаме. Изеднажъ намѣрихме се въ планината. Тя е бѣла, като варъ. Гледаме къмъ полето. То е тихо и заспало, мъртво. То спи подъ дебелия покривъ на снѣга и леда. Но тамъ въ неговата пазва се намира посетото житно зърно. Снѣгътъ и ледътъ го покриватъ, като бѣла черга, и го топятъ. Подъ тѣхъ то расте, отъ него сетне се добива хлѣба, а хлѣбътъ дава живота. Гледаме къмъ селото. Нищо не се вижда,—то цѣлото е сѣкашъ заринато въ снѣга: ни свѣтлина, ни димъ, ни жива душа. Гледаме да видимъ, де се намира нашето училище; мжчимъ се да го назъртнемъ . . . Изеднажъ съзрехме високата камбанария на църквата. Свѣтлина блѣсна отъ нея. Ангелъ Господенъ прелетѣ отъ нейде на камбанарията. Бѣлитѣ му криле се перѣха на снѣга. Той разгледа отгоре заспалитѣ кжци и мъртвото снѣжно поле. Съ разперени криле той пипна въ мжжка ржка чукалото и удари по снѣжната камбана. Снѣжинки отъ нея цѣлъ облакъ отлетѣха. Равенъ сладкозвученъ гласъ се разнесе надъ селото, достигна до планината и тихо изчезна въ снѣжнитѣ върхове. Вторъ ударъ направи ангелътъ съ чукалото по треперливата камбана — вторъ благословенъ звънъ се понесе надъ селото и въ гората. Въ селото се показа свѣщи по домоветѣ. Когато трети пжтъ удари ангелътъ камбаната, цѣлиятъ свѣтъ се събуди, кучета залаяха, пѣтли попѣха. Ние се стрѣлнахме къмъ селото . . . и . . . се събудихъ.

— Ставайте, извика баща ни. Църквата бие. Христосъ се родилъ! Като пилци изъ подъ кокошка, ние наизкачахме изъ губера. Свѣтна лампата. Разтичахме се да се миемъ, да се облѣчемъ, да се обуюемъ.